

ligere forbedret ved Loven af 26de Marts 1898. Det samme er Tilfældet angaaende Spørgsmaalet om Lønninger til Hærens og Søværnets Underbefalingsmænd. Det er da min Mening, at disse Bestillingsmænd have et lige saa stort Krav paa Lønningsforbedring som de Funktionærer, der ere ansatte ved Statsbanedriften. Jeg har derfor den Opfattelse, at gaar man ind paa det ene Lovforslag, maa man med nødvendig Konsekvens tage hele Rusen, og saa vil jeg spørge den ærede Minister, hvor vil han skaffe Pengene fra? Det er dog et Spørgsmaal, man har Grund til at vente en lille Smule Oplysning om. Der er vel ikke noget Medlem i denne Sal, der ikke vil yde sin gode Medvirkning til at afbøde de Mangler, som klæbe ved de lavere og laveste Lønninger. Jeg er overbevist om, at alle, som her er til Stede, ere besjælede af Ønsket om at tilfredsstille rimelige Fordringer fra de Mænds Side, der staa i Statens Tjeneste. Men naar det er Tilfældet, bliver Spørgsmaalet, hvordan vil dette bedst kunne ske, ad hvilke Veje vil man bedst kunne naa til et virkeligt positivt Resultat? Jeg vil da udtale, at jeg er enig med det ærede Medlem, der i Dag først havde Ordet (J. C. Christensen) i, at den Vej, som den ærede Minister har valgt, er den sletteste Vej, en Vej, der sikkert ikke fører til Maalet. Hvis det virkelig er Hensigten at komme til et positivt Resultat, saa er der efter min Formening kun en Vej at gaa, og den er, at den højtærede Minister i denne Sag enes med Rigsdagens to Afdelinger om, at forlænge Loven om Lønningerne ved Statsbanedriften og om Taksterne et Aar, for at Kommissionen i Ro kan udføre sit Hverv og kan fremlægge for Tinget alle de Oplysninger, der ere nødvendige, for at man kan naa til en retfærdig Bedømmelse af hele dette Forhold. Hvis dette Forslag som her er under Behandling, derimod kun eller hovedsagelig har en politisk Interesse, saa er Forholdet ganske vist et andet. Er det Meningen, at vi nu her i Landet skal være Vidne til, at der skal foretages et Kapløb mellem Regeringen og Socialdemokratiet, om hvem der kan byde højest med Hensyn til Lønninger til Statens Embeds- og Bestillingsmænd? Er det Meningen, at man vil løbe om Kap om, hvem der kan skaffe sig den største Popularitet ved de kommende Valg, ja, saa maa man selvfølgelig se paa Forslaget under en anden Synsvinkel. Men det er for mig ikke Hovedsagen. Jeg hører ikke til dem, der sætte Pris paa at have et radikalt Lovforslag, som man kan vifte Vælgerne om

Ørerne med paa Valgtribunerne, men jeg hører til dem, der ønske at faa gennemført Love, der saa vidt muligt tilfredsstille alle rimelige Fordringer, der kunne stilles af Statens Embedsmænd og Funktionærer med Hensyn til deres Lønninger, hvor der er Trang til at faa disse forbedrede. Derfor siger jeg, lad os vente et Aar. Og er der øjeblikkelig Trang dertil, skal jeg ikke modsætte mig, at man afhjælper denne Trang, der er fremkaldt af den øjeblikkelige Stigning paa Kul, Husleje osv. ved at enes med Ministeren om at give en forøget Bevilling paa Finansloven for at komme hurtig til Hjælp der, hvor den største Trang er til Stede. Men jeg kan ikke paa nogen Maade være med til at man her paa Forhaand skal binde sig til en saa almindelig Lønningsrevision, som den højtærede Minister her har stillet i Udsigt; thi en Lønningslov for Statsbanedriftens Funktionærer maa ses i Forbindelse med en Pensionslov og i Forbindelse med en Omorganisation af hele Statsbanedriftens Ledelse, og den maa ses i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvilke Takster man skal fastsætte for Befordring af Personer og Gods paa Statsbanerne, men det gaar ikke an, at man piller en enkelt Sag ud fra hele Forbindelsen, thi det kan absolut ikke være til Gavn for hele Sagen, men kan kun bidrage til at bringe Forstyrrelse.

En Forbedring af Statsbanefunktionærernes økonomiske Kaar kan jo nemlig iværksættes ad forskellige Veje og paa forskellig Maade. Jeg skal tillade mig at nævne nogle enkelte af de Veje, jeg mener, man kan gaa. En af de væsentligste Mangler, der klæber ved den nuværende Lønningslov, er den uheldige Inddeling i Lønningsklasser, som den nuværende Lovgivning har sat i System. Det hele Personale under Statsbanedriften er jo nu inddeelt i 11 almindelige og 13 specielle Lønningsklasser, altsaa i alt 24 Lønningsklasser, og denne Inddeling medfører, at enkelte Funktionærer i de specielle Lønningsklasser kunne være heldige og i Løbet af 1, 2, 3 Aar kunne komme fra en Lønningsklasse op i en højere, medens andre — og det er ikke saa sjældent Tilfældet — kunne være yderst uheldige, og kunne faa Lov til at staa i en og samme Lønningsklasse i ca. 20 Aar. Dette er et Misforhold. Denne Ordning er uheldig, og derfor forekommer det mig, at en af de Veje, man kunde gaa, var at opgive denne Forskel mellem de almindelige og de specielle Lønningsklasser. Man kunde f. Eks.